

Skærtorsdag den 14. april 2022

Kl. 11.00 i Kappel kirke med nadver

178 Han står på randen af sin grav

179 Herren god, som uden grænser

177 Kom, sandheds konge, Kristus, kom

476 Kornet, som dør i jorden

471 O glædelig dag

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Kl. 19.00 i Gloslunde kirke med nadver

178 Han står på randen af sin grav

179 Herren god, som uden grænser

177 Kom, sandheds konge, Kristus, kom

476 Kornet, som dør i jorden

471 O glædelig dag

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid – Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud – så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene. Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at

vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.«

Johannesevangeliet 13,1-15

Prædikant: Henrik Gade Jensen

En gang blev en folkekirkepræst opsøgt af et medlem af folkekirken, som ville melde sig ud. Han blev meldt ud, men så spurgte præsten lidt af nysgerrighed, hvorfor han ville meldes ud.

Jo, sagde manden, han havde været på besøg i Sydeuropa og kom ind i en kirke, og der mødte han en katolsk præst eller munk, som spurgte, om han ikke måtte vaske hans fødder. Det gjorde et så stort indtryk på danskeren, at han besluttede at konvertere til katolicismen.

Fodvaskningen stammer fra Jesus.

I dag Skærtorsdag hører vi om, at Jesus begynder at vaske disciplenes fødder. Men Peter vil ikke lade Jesus gøre det. »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder« siger han. Men Jesus insisterer. Også på det symbolske.

For så siger Peter, lidt dumt, men så kan vi forstå det, at så vil han også gerne have vasket hænderne og hovedet. Peter tænker nok, at det er vigtigere legemsdel end fødderne. Men Jesus fastholder det symbolske: fodvaskningen er ikke hygiejne, ikke for at sikre legemlig sundhed, ikke for at undgå smittespredning. Den er udelukkende symbolsk. ”Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele”, siger Jesus.

Fodvaskningen af disciplene er et af eksemplerne på, hvordan Jesus provokerer, springer grænser, tabunedbryder, vender tingene på hovedet.

Alle andre kult- eller sektledere gennem historien har opført sig som ledere, som en chef eller boss, ofte med karismatisk magt over tilhængerne. Og ofte har de manipuleret med deres følgere i en blanding af frygt og indoktrinering. Især i USA har der været mange af den slags sekter med en leder, som man anså for profet, der så ofte over tid viser sig at være en gemen bandeleder. Ja, flere gange er det endt i mord og drab og masseselv mord. Det er det normale, når mennesker tror sig guddommelig.

Derfor er det så anderledes og grænseoverskridende med Jesus. Han gør det modsatte. Han sætter sig i de nederstes sted. Han vasker disciplenes fødder. Oplevelsen var revolutionerende. Ligesom for den danske folkekirke-vane-protestant, der pludselig møder en munk eller præst i Syden, der tager Jesu ord bogstaveligt alvorligt. Gør det samme! Vasker en vildt fremmeds fødder!

X

Fodvaskningen indleder det sidste måltid, den sidste aften, Jesus har med sine disciple. Og som er så vild dramatisk, fordi Jesus ved, hvad der vil komme, men disciplene tilsyneladende ikke fatter noget.

Disciplene må have troet, at de var på vej til at skabe en stor religiøs retning blandt datidens jøder. Jesus var en stor profet i arven fra de gammel testamentelige patriarker eller profeter: Abraham, Moses, Elias.

Også selv Jesus til inderkredsen har sagt, at han er mere end en profet, at han er Guds søn.

Og disciplene havde gået langs med Jesus på æselet palmesøndag ved indtoget i Jerusalem og oplevet, hvordan hele folket hylder profeten fra Nazareth.

Det var optur, begejstring, ekstase, en kollektiv rus.

Disciplene troede, at de var ved begyndelsen til noget stort, der kun kunne blive større. Men Jesus går i modsat retning. Han ved, at det ikke er begyndelsen, men enden.

Det begynder med fodvaskningen. En mærkelig kontrast til opturen.

Og det bliver værre endnu, når Jesus begynder at tale om forræderi og fornægtelse. Disciplene tror ham ikke, det kan ikke være rigtigt.

X

Og da de spiste sammen den aften, tænkte Jesus også fremad, til når han ikke var der mere.

For Jesus gav os brød og vin som symbol på hans legeme og blod.

Vi fik nadveren, altergangen, som kom her Skærtorsdag.

Og det ritual har været et fundament for de kristne menigheder og kirker lige siden.

Til næsten alle gudstjenester eller højmesser har vi nadveren, hvor vi får del i Jesu legeme og blod ved at indtage brødet og vinen.

Og de ord som præsten siger ved nadverindstiftelsen går helt tilbage til denne aften, denne sidste aften, som Jesus tilbragte sammen med disciplene.

Før tilfangetagelsen, før forhøret, før piskningen, før korsfæstelsen, før Langfredag.

Jesus gav os det, som binder kristne sammen og som for os forbinder os med ham.

Nadveren er et sakramente, siger vi.

Det betyder, at det sammen med dåben hører til det helligste, det mest sakrale, i vores gudstjeneste. Det vigtigste.

Og sådan skal vi også tænke på det. Ikke som noget vi forstår og begriber, for det kan vi ikke. Men som noget sakralt, guddommeligt, åndeligt, kultisk.

Og som forbinder hver af os med Jesus Kristus, fodvaskeren fra Nazareth.

AMEN